

Lezingen: Jesaja 2, 1-5; Romeinen 13, 11-14; Matteüs 24, 37-44

Als het daglicht afneemt en het donker vroeg aanbreekt kijken we uit naar het licht en maken licht in onze huizen en buurten. Binnenkort zullen met lichtjes opgetuigde kerstbomen onze dagen opvrolijken. Duisternis heeft echter, zoals we weten, verschillende kanten: niet alleen de tijd van het jaar is donker, maar voor menigeen maakt datgene wat hij of zij meemaakt, de zorg en angst om wat er gebeurt in onze wereld het leven donker. Tegenwoordig wordt ons aanbevolen een overlevingspakketten aan te schaffen, zodat we voldoende voedsel en water in huis hebben en een apparaat waarmee we op de hoogte kunnen blijven van de gebeurtenissen om ons heen. Dat doe je niet als je overtuigd kunt zijn van een veilig bestaan. De dagelijkse informatie op het nieuws doet ons begaan zijn met mensen in situaties van oorlog en geweld. We hopen dat ons dat niet overkomt.

Door wat er allemaal gebeurt kan de vraag naar boven doen komen hoe een mens in elkaar zit, dat hij/zij van de ene kant in staat is tot daden van grote edelmoedigheid en liefde en van de andere kant medemensen en collega-volken naar het leven kan staan?

Wat kan onze houding daartegenover zijn? Valt er wat aan te doen? Vaak hoor je de opmerking: 'het is zoals het is', d.w.z. wat er gebeurt behoort tot de mogelijkheden waarmee wij moeten leven. Er valt weinig aan te doen.

De lezingen in de Adventstijd, voorbereiding voor christenen op het kerstfeest wordt de realiteiten waarin we leven niet ontkend. Het feit, dat mensen dagelijks vanzelfsprekend opstaan en slapen gaan, hun werk doen, eten en drinken, relaties aangaan wordt erkend, maar evenzeer dat ons allerhand kan overkomen wat het leven in vanzelfsprekendheid bedreigt. De lezingen in de Adventstijd herinneren ons er bovendien aan dat we niet per se overgeleverd zijn aan een onontkoombaar noodlot; dat weliswaar volken, bijvoorbeeld, kunnen worden geringeloornd door achtereenvolgens telkens verkeerde regimes.

Maar telkens zijn er ook mensen, die kansen zien voor leven en overleven. Ze leven attent en zijn waakzaam; ze kiezen voor goedheid en liefde bij hetgeen ons overkomt. Dat is, namelijk onze roeping als mens. Dat zien we gebeuren overal waar mensen opstaan tegen mensenwaardige omstandigheden. We zien het aan mensen die bewust hun medemensen dienen en zich verzetten tegen regimes van onderdrukking en dood. Zij maken zichtbaar geschapen te zijn uit liefde, naar Gods beeld en gelijkenis. Ze geven zichzelf. Ze leven zoals God het heeft bedoeld. Onder hen zijn er die zich momenteel ervoor inzetten dat Joden en Palestijnen vreedzaam met elkaar leven in hetzelfde land; waar christenen, moslims en vertegenwoordigers van andere godsdiensten samenkomen in de stad Jeruzalem om God en elkaar te vinden in liefde, ongewapend en in vrede. Die mensen zijn er nu al mee bezig. Ze zijn vaak onzichtbaar onder het geweld waaronder landen en volken gebukt gaan, maar ze zijn er. Lees het maar tussen de regels door in de krant, vang er een glimp van op in het nieuws. Gerechtigheid voor alle mensen is hen meer waard dan hun leven. Het zijn mensen van God, die laten zien hoe wij, mensen, bedoeld zijn. Zo was ook Jezus, die onder ons in Godsnaam mens werd om het menszijn in al zijn kenmerken met ons te delen. Zijn manier van leven, zijn inzet voor ruimte en vrijheid was niet eenvoudig. Evenmin is het eenvoudig voor ons in een ik- en op eigenbelang gerichte wereld, waarin ons -ook onverwacht- van alles kan overkomen, dat ons bestaan op het spel zet. 'Wees waakzaam' zegt Jezus. Hij bedoelde dat niet alleen in zijn tijd. Zijn oproep geldt nog steeds. Mogen wij mensen zijn, die waakzaam leven te midden van alle turbulenties die we meemaken.

Mogen wij mensen zijn van gerechtigheid en van de lieve vrede. Daar bidden we vandaag voor. Amen